



AMY PLUM

POLÍBENÁ  
MĚSÍCEM

motto

young



motto



AMY PLUM

POLÍBENÁ  
MĚSÍCEM

Praha 2014

Přeložil Tomáš Novotný

Copyright © 2012 by Amy Plum  
Translation © Tomáš Novotný, 2014  
Cover Illustration © Eliška Šlesingrová, 2014

**ISBN 978-80-267-0210-8**

*Laurentovi. Ty jsi moje skála.*



Ó, duše má, neusiluj o nesmrtelnost,  
využij míry možného.

*Pindaros, Ódy, 3. pýthijská, asi 474 př. n. l.*





# JEDNA

S POKRČENÝMA NOHAMA JSEM USKOČILA. A VZÁPĚTÍ na dlaždice, kde jsem před půl vteřinou stála, dopadla dvoumetrová bojová hůl. Přistála jsem v podřepu, s námahou jsem se rychle vztyčila a zamávala nad hlavou svou zbraní. Do očí mi ukapával pot a na moment mě štiplavě oslepil, než se projevíly moje reflexy, které mě uvedly do pohybu.

Sloupec světla z okna vysoko nahoře ozářil dubovou hůl, kterou jsem protivníkovi mrštila na nohy. Máchl do strany a mou zbraň odpálil do vzduchu. S dutým zvukem narazila do kamenné zdi za mnou.

Neozbrojená jsem se rozběhla k meči ležícímu o pár metrů dál. Než jsem ho však mohla popadnout, pořádnou silou mě chytila čísi ruka a přimáčkla na útočnickovu hrud'. Držel mě pár centimetrů nad zemí, zatímco jsem kopala a mlátila kolem sebe a tělem mi jako rtuť pulzoval adrenalin.

„Nebud' tak našťvaná, když prohraješ, Kate,“ huboval mě Vincent. Sklonil se a dal mi pořádnou pusku na rty.

To, že byl bez košile, rychle nahlodalo mé pracně nabyté soustředění. A teplo jeho nahých prsou a paží mě-

nilo mé bojově napjaté svalstvo v syrovátku. Ve snaze zachovat si vlastní odhodlanost jsem zavrčela: „Tohle je prostě fixlování.“ A podařilo se mi natolik uvolnit jednu ruku, abych ho s ní mohla štípnout do paže. „A teď mě pusť.“

„Pokud slíbíš, že mě nekopneš ani nekousneš.“ Zasmál se a postavil mě na zem. Pod vlnami černých vlasů splývajícími kolem obličeje se blýskaly oči barvy moře.

S úsměvem se dotkl mého obličeje a tvářil se, jako by mě viděl poprvé. Jako by nemohl uvěřit tomu, že tam s ním stojím v celém svém trojrozměrném lidství. Jeho výraz říkal, že *sám sebe* považuje za šťastného.

Vykouzčila jsem ten nejzářivější úsměv, jakého jsem byla schopna. „Žádné sliby nedávám,“ prohlásila jsem a odhrnula si vlasy, které se mi svezly do očí. „Za to, žes mě zase porazil, bys pokousat zasloužil.“

„Bylo to mnohem lepší, Kate,“ ozvalo se za mnou. Gaspard mi podával mou hůl. „Je ale zapotřebí, abyste byla trochu pružnější. Když Vincentova hůl trefí vaši, otočte se ve směru toho pohybu.“ Předvedl to s Vincentovou zbraní. „Když jste strnulá, hůl vám odlétne.“ Zpomaleně jsme to krok za krokem prošli.

Když můj učitel viděl, že jsem tuhle část zvládla, narovnal se. „No, pro dnešek to s mečem a holí docela stačí. Chcete se věnovat něčemu méně namáhavému? Řekněme vrhání hvězd?“

Zvedla jsem ruce na znamení, že se vzdávám, z toho cvičení jsem pořád lapala po dechu. „Pro dnešek je bojového tréninku dost. Díky, Gasparde.“

„Jak si přejete, má drahá.“ Sejmul si z hlavy gumovou pásku a uvolnil ježaté vlasy, které se vrátily ke své běžné rozčuchanosti. „Rozhodně máte přirozený talent,“

pokračoval, když zavěsil zbraně zpátky na háky na stěnách podzemní tělocvičny/zbrojnice. „Protože si už po pár lekcích vedete dobře. Musíte ale zapracovat na vytrvalosti.“

„Hm, jo. Ležet celý den v knihách fyzické kondici moc neprospívá, řekla bych,“ odpověděla jsem a předklonila se, abych s rukama na kolenou popadla dech.

„Přirozený talent,“ zavýskl Vincent, popadl mě zpočtenou do náruče, vykračoval si místností a nesl si mě jako trofej. „Ovšemže ho moje děvče má. Celý nakláďák! Jak jinak by bez pomoci dokázala zabít zlého obřího zombie, aby zachránila moje nemrtvé tělo?“

Když mě u volně stojící sprchy a sousední sauny postavil na zem, rozesmála jsem se. „Nevadí mi, když sklídím veškerou slávu, ale myslím, že s tím měl kapánek co do činění fakt, že se mě zmocnil tvůj létací duch.“

„Tady máš.“ Vincent mi podal ručník a políbil mě na temeno hlavy. „Ne že bych si nemyslel, že pokrytá potem nejsi naprosto senzační,“ šeptl a svůdnicky na mě zamrkal. A ti motýli, co se mi najednou roztřepotali v prsou? Ty jsem začínala považovat za stálé obyvatele.

„Já mezitím dokončím tvou práci a vyřídím toho zatraceného mistra zbraní z devatenáctého století. *En garde!*“ vykřikl, strhl ze zdi meč a otočil se.

Gaspard už na něj čekal se špičatým palcátem. „To se budeš muset snažit, abys do mě tím směšným ocelovým ostřím udělal díru,“ žertoval a kynul Vincentovi vstříc štípcem dvou prstů.

Zavřela jsem za sebou dveře sprchy, pustila vodu a sledovala, jak ze sprchové hlavice stříkají silné proudy vody, které kolem mě vytvářejí oblak páry. Trvalý tlak horké vody ze mě odplavoval bolest i únavu.

*Newvěřitelné*, pomyslela jsem si jako už tisíckrát, když jsem uvažovala o tomhle paralelním světě, do něhož jsem byla vtažena. Pár pařížských ulic odtud jsem vedla normální život se sestrou a prarodiči. A tady jsem šermovala s mrtvými chlápky – dobře „revenanty“, takže ne opravdu mrtvými. Od té doby, co jsem se přistěhovala do Paříže, jsem cítila, že patřím právě na tohle jediné místo.

Naslouchala jsem zvukům souboje přicházejícím zvenčí mého útočiště ze smrkového dřeva a přemýšlela o důvodu, proč tady jsem. Vincent.

Poznala jsem ho loni v létě. A po uši se zamilovala. Jenže po odhalení jeho totožnosti a toho, že být revenantem znamená znovu a znovu umírat, jsem se k němu otočila zády. Po smrti mých rodičů rok předtím mi připadalo lepší, když budu sama, než abych si tu bolest neustále připomínala.

Vincent mi však učinil nabídku, kterou jsem nedokázala odmítnout. Slíbil, že umírat nebude. Alespoň ne úmyslně. Což je naprosto proti podstatě jeho ne-bytí. Nutkání revenantů, aby při spáse svých drahých lidských „zachráněných“ umírali, je lákavější a silnější než drogová závislost. Vincent si však myslí, že to vydrží. Kvůli mně.

A já sobecky doufám, že to dokáže. Nechci mu působit bolest, ale znám svá vlastní omezení. Než bych se soužila tím, že ho budu opakovaně ztrácet, radši bych odešla. Pryč. Oba to víme. A přestože de facto je Vincent mrtvý, troufám si říct, že je to jediné řešení, jak můžeme oba žít.

## DVĚ

„TAK JÁ JDU!“ ZAHALEKALA JSEM.

„Hned jsem tam,“ odpověděl Vincent a krátce mrkl na schody, kde jsem stála. Gaspard využil příležitosti, aby mu z ruky vyrazil meč, který s řinčením odlétl po podlaze, zatímco Vincent zvedl ruce k obraně.

„Nikdy...“

„... při souboji neodvracej oči,“ dokončil Vincent větu za Gasparda. „Vím, vím. Musíš ale uznat, že Kate dost rozptyluje.“

Gaspard se trpce usmál.

„Tedy mě,“ upřesnil Vincent.

„Jenom nedopuště, aby tě odváděla od ochrany svého života,“ nabádal ho Gaspard, nohou podebral jílec meče a rychlým pohybem ho vzduchem poslal směrem k Vincentovi.

„Je dvacáté první století, Gasparde,“ usmál se Vincent pod fousy a pravou rukou chytil rukojeť letícího meče. „Pod tvým vedením bude Kate zrovna tak schopná ochraňovat můj život.“ Zazubil se na mě a provokativně zvedl obočí. Rozesmála jsem se.

„S tím souhlasím,“ připustil Gaspard, „ale jenom když

dokáže dohnat to půlstoletí tvých bojových zkušeností.“

„Pracuju na tom,“ zavolala jsem, když jsem za sebou zavírala dveře a ztišila tak uši rvoucí kovové nárazy jejich pokračujícího souboje.

Lítačkami jsem prošla do velké vzdušné kuchyně a vdechla vůni čerstvě upečeného dortu. Jeanne se skláněla nad jedním z břidlicově šedých žulových kuchyňských pultíků. Formálně to byla kuchařka a hospodyně, spíše však taková dobrá duše. O revenanty se starala desítky let, stejně jako předtím její matka a babička. Dokončovala zdobení čokoládového dortu a ramena se jí lehce otřásala. Dotkla jsem se její paže, a když se ke mně otočila, objevily se slzy, které se marně snažila skrýt mrkáním.

„Jeanne, je vám dobře?“ vydechla jsem, ačkoli jsem věděla, že není.

„Charlotte a Charles jsou jako mé vlastní děti.“ Hlas se jí zlomil.

„Já vím,“ řekla jsem, dala jí ruku kolem širokých boků a opřela si hlavu o její rameno. „Ale neodjíždějí navěky. Jean-Baptiste říkal, že jen do té doby, než si Charles srovná věci v hlavě. Jak dlouho by to mohlo trvat?“

Jeanne se vzpřímila, hleděly jsme jedna na druhou a prolétlo mezi námi tiché sdělení. *Dlouho, pokud vůbec.* Ten chlapec byl vážně vyřízený.

I já měla ohledně něj smíšené pocity. Vždycky se ke mně choval protivně, ale poté, co mi Charlotte vysvětlila důvod, nemohla jsem si pomoci, aby mi ho nebylo líto.

Jako by četla mé myšlenky, přispěchala mu Jeanne na obranu. „Vlastně za to nemůže. Nechtěl všechny ohrožit, víte?“

„Já vím.“

„Je prostě citlivější než ostatní,“ prohlásila a znovu se sehnula nad dort, soustředěná na umístění marcipánového květu. „Takový je jejich způsob života. Znovu a znovu pro nás lidi umírat a pak nás muset nechávat našemu osudu, to si vybere svou daň. Vždyť je mu teprve patnáct, proboha.“

Smutně jsem se pousmála. „Je mu osmdesát, Jeanne.“  
„*Peu importe*,“ řekla a udělala pohyb, jako by plácala do míče. „Myslím, že ten, kdo zemře mladší, to nese hůř. Babička mi vyprávěla, že jeden ze španělských spřízněných provedl to samé. Bylo mu taky patnáct. Stejně jako Charles požádal numa, aby ho zničili. Jenže tenkrát se mu to chudáčkovi podařilo.“

Jeanne si všimla, jak jsem se při zmínce o odvěkých nepřátelích revenantů otrásla, a přestože v kuchyni nikdo jiný nebyl, ztišila hlas. „Říkám si, že je to lepší než ten druhý extrém. Někteří – je jich jen pár, abyste rozuměla – jsou svou rolí v lidském životě a smrti tak unavení, že ti zachránění se pro ně stávají pouhým prostředkem k přežití. O lidi, které zachrání, se nezajímají, jde jim jen o to, aby vyhověli svému nutkání. To je mi tedy milější Charlesova přecitlivělost než takováhle bezcitnost.“

„Proto si myslím, že pro něj bude dobré, když se dostane pryč,“ ujistila jsem ji. „Poskytně mu to určitý odstup od Paříže i od lidí, které zachránil.“ *Anebo nezachránil*, uvědomila jsem si při pomýšlení na fatální lodní nehodu, která Charlese postupně poslala ke dnu. Poté, co neuspěl při záchraně té holčičky, se začal chovat divně. Skončil pokusem o revenantskou sebevraždu, a nevědomky tak dopustil, aby byli napadeni jeho spřízněni. „Jean-Baptiste říkal, že mohou přijet na návštěvu. Určitě se s nimi brzo uvidíme.“



Jeanne přikývla, že mi dává za pravdu.

„Ten dort je nádherný,“ řekla jsem, abych změnila téma. Seškrábala jsem z podnosu kousek polevy a hodila si ho do pusy. „Mmm, a taky dobroučkový!“

Jeanne mě se stěrkou v ruce odháněla vděčná za to, že je znovu v roli matky-kvočny. „A vy ho zničíte, pokud si budete dál uždibovat,“ smála se. „Teď se běžte mrknout, jestli Charlotte nepotřebuje nějak pomoci.“

„Lidi, tohle není funus. Je silvestr. A večírek ke stěhování dvojčat. Tak slavme!“ Ambrosův baryton se rozléhal po tanečním sále obloženém perlově šedým dřevem a v hloučku slušivě oblečených hodovníků vyvolával pobavené úsměvy. Stovky svící zářící na křišťálových lustrech rozlévaly sálem skvrnky odraženého světla lépe než kdejaká diskotéková koule.

Stoly po stranách místnosti se prohýbaly pod lahůdkami, zákusky s čokoládovým a kávovým krémem, křehoučkými makronkami v šesti pastelových barvách a horami čokoládových lanýžů. Po obrovské hostině, kterou jsme právě zblajzli, jsem už na tato mistrovská díla francouzského cukrářství neměla v žaludku ani kousíček místa. Škoda. Protože kdybych věděla, že přijde ještě tohle, samozřejmě bych se tolik necpala chlebem a vynechala bych i sýry.

Na protější straně sálu spustil Ambrose iPod připojený k velké soustavě reproduktorů. Když se ozvala hudba jazzového věku, usmála jsem se. I když si rodák od Mississippi pouštěl do sluchátek současnou muziku, pro hudbu svého mládí měl slabost. Jakmile drsný hlas Louise Armstronga strhl tanečnický, Ambrose popadl Charlotte a začal s ní kolem sálu tančit shimmy, její smetanová

plet a krátké světlé vlasy byly pravým opakem jeho snědé kůže a sestřižených černých vlasů.

Tvořili efektní pár. Jen kdyby *byli* párem. Charlotte po tom toužila, jak mi nedávno prozradila. Ale Ambrose z nějakého mně (a možná i jemu) neznámého důvodu ne. Jeho bratrská náklonnost k ní byla však tak zjevná jako milující úsměv na jeho tváři, když se s ní otáčel sálem a skláněl se k ní.

„Zdá se to být zábavné. Zkusme to,“ zašeptal mi hlas pár centimetrů od ucha. Otočila jsem se a uviděla, že za mnou stojí Jules. „Jak vypadá tvůj taneční pořádek?“

„Překontroluj si století, Julesi,“ připomněla jsem mu. „Žádné taneční pořádky už neexistují.“

Jules pokrčil rameny a obdařil mě tím nejvyzývavějším úsměvem.

„Ale kdyby existovaly, neměl by první tanec patřit mému milému?“ škádlila jsem ho.

„Ne, pokud bych ho čestně porazil,“ žertoval a vrhl pohled napříč sálem k Vincentovi, který nás uviděl a posmál se. Mrkl na mě a vrátil se k rozhovoru s Geneviève, nápadně krásnou revenantkou, na kterou jsem kdysi žárlila, než jsem zjistila, že je šťastně vdaná.

Včetně ní přišlo na dnešní večírek pár tuctů revenantů, kteří nebyli členy La Maison. (Nikdo tady tomu neříkal oficiálním názvem Hôtel Grimod de la Reynière, *hôtel* znamenal v tomto případě hříšně obrovské extravagantní panské sídlo.) Jean-Baptistova rezidence byla domovem našeho ctihodného hostitele, Gasparda, Julesa, Ambrose, Vincenta a do včerejška Charlese a Charlotty. Až se odstěhují do Jean-Baptistova domu u Cannes, přijdou na jejich místa nováčci.

„Dobře, abychom předešli třetí světové válce, mys-

lím, že první tanec věnuju tobě. Ale pokud do toho Vincent zasáhne, buď radši připravený tasit kord.“

Jules si u pasu poklepal na pomyslný jílec, potom mě vzal do náruče a vtáhl mě doprostřed parketu k Ambrosovi a Charlotte. „Tobě sluší i světlo svíček, má milá Kate,“ zaševalil.

Nechtěně jsem zčervenala, jednak proto, jak při šepotání drze tiskl svou tvář k mé, jednak kvůli jeho lichotkám, které mě – i když jsem byla nesporně Vincentova – pořád dokázaly potěšit. Flirtovat s Julesem bylo maximálně bezpečné, protože jsem věděla, že o mě mu nejde. Když jsem Julesa potkávala večer venku, byla s ním nádherná žena, pokaždé jiná.

Sevěl mě tak, že jsme k sobě byli prakticky nalepení. Se smíchem jsem ho odstrčila. „Julesi, ty nenapravitelný chlípničku,“ plísnila jsem ho tím nejlepším žargonem Jane Austinové, jaký jsem svedla.

„K službám,“ pravil, hluboce se uklonil a pak mě znovu popadl a zatočil se se mnou. „Vincent není žárlivý typ, víš?“ Jak mě pevně držel, Jules se potouchle usmíval. „Nemá důvod, aby byl. Nejen proto, že je nejhezčí z našich spřízněných, jak mi aspoň tvrdí všechny ženy kolem, ale je taky Jean-Baptistovým zástupcem...“ odmlčel se, aby mě spustil dolů a pak znovu sevěl do náruče, „... a získal srdce nejkrásnější Kate. S Mistrem se nebojuje.“

Třebaže jsem se té „nejkrásnější Kate“ nemohla nepousmát, zaujala mě nová informace, kterou mi poskytl. „Vincent je Jean-Baptistovým zástupcem? Co to znamená?“

„To znamená, že pokud se Jeanu-Baptistovi někdy něco stane...“ Jules se zarazil, nebylo mu to zjevně příjemné,

a já si to doplnila místo něj – *pokud bude někdy zničen* – „... nebo pokud se rozhodne z čela francouzských revenantů odstoupit, přijde na jeho místo Vincent.“

Šokovalo mě to. „Proč mi to předtím neřekl?“

„Zřejmě kvůli jiné ze svých předností – skromnosti.“

Vstřebat toho „zástupce“ mi zabralo pár vteřin, načež jsem pohlédla Julesovi do očí. „A cos myslel tím Mistrem?“

„Ani o tom ti nic neřekl?“ Tentokrát vypadal Jules překvapeně.

„Ne.“

„No, neprozradím přece všechna jeho tajemství za jeden večer. Budeš se muset zeptat jeho.“

V duchu jsem si to zařadila do složky *Zeptat se Vincenta*.

„Takže pokud Jean-Baptiste odstoupí, bude Vincent vaším šéfem?“ zeptala jsem se, abych ho z legrace popíchl, ale odmlčela jsem se, když se jeho výraz z obvyklého nic-mě-nerozhází změnil v odhodlanou oddanost.

„Vincent k tomu byl zrozen, Kate. Nebo spíš znovuzrozen. Nechtěl bych tu zodpovědnost, kterou bude mít jednoho dne on. Ale až ten čas přijde, udělám všechno, oč mě požádá. Vlastně to takhle cítím už teď, a to ani mým ‚šéfem‘ není.“

„Já vím,“ řekla jsem po pravdě. „Můžu říct, že Vincent má štěstí, že tě má.“

„Ne, Kate. Má štěstí, že má tebe.“ Naposled se mnou zatočil a já si uvědomila, že jsme sálem dotančili až do míst, kde stál Vincent. Když mi Jules pustil ruku, smutně na mě mrkl a galantně mě předal do náruče mého čekajícího milého.

„Pořád ještě celá?“ popichoval Vincent, přitáhl si mě k sobě a měkce mě políbil na rty.

„Po tom chlípném tanci s Julesem? To si nejsem jistá,“ řekla jsem.

„Ten je neškodný,“ namítla Geneviève.

„Beru to jako urážku,“ zavolal Jules od protější strany stolu, kde si do štíhlé sklenice naléval šampaňské. „Ovšemže se považuju za velice nebezpečného.“ Pokynul nám třem sklenicí a pak se nedbalou chůzí vydal přes sál k hezké revenantce.

„Řekl jsem ti, jak nádherně dnes večer vypadáš?“ šeptl Vincent, když mi podával sklenku.

„Jenom asi dvanáctkrát,“ odvětila jsem upejpací a podkasala si až na zem sahající sukni antracitově zbarvené róby, kterou mi pomohla vybrat Georgia.

„Skvělé, protože třináctka je moje šťastné číslo,“ prohlásil Vincent a uznale mě obhlížel. „Ale nádherně, to není úplně výstižné. Snad... oslnivě? Podmanivě? Úchvatně? Ano, to je myslím ono. Vypadáš úchvatně, Kate.“

„Nech toho!“ smála jsem se. „Děláš to jenom proto, abys viděl, jestli se budu červenat. Nebudu!“

Vincent se vítězoslavně usmál a přejel mi prstem po tváři. „Pozdě.“

Obrátila jsem oči v sloup, když vtom se ozvalo cinkání lžíce o sklenici a sál ztichl. Ambrose vypnul hudbu a všichni se otočili k Jeanu-Baptistovi, který stál před shromážděním v celé své šlechtické upjatosti. Podle portrétů zdobících sál se jeho oblečení a účes za posledních dvě stě čtyřicet let měnily, jeho aristokratické způsoby se však nezměnily ani trochu.

„Vítejte, drazí spříznění pařížští revenanti,“ oslovil čtyřicítka zvláštních hostů. „Děkuji vám, že jste se k nám v mém skromném příbytku dnes večer připojili.“ Davem proběhl vzruch a vlna pobaveného smíchu.

Lehce se pousmál a pokračoval: „Rád bych připil našim milovaným odjíždějícím spřízněným Charlesovi a Charlotte. Budete nám bolestně scházet a my věříme ve váš rychlý návrat.“ Všichni Jeana-Baptista následovali, zvedli sklenice a jednohlasně zvolali: „*Santé!*“

„Tedy, to je řečeno hodně diplomaticky, když je do toho vyhnanství poslal *on sám!*“ zašeptala jsem Vincentovi a pak přelétla očima k Charlesovi sedícímu na nepohodlné starobylé polstrované lavici na jedné straně sálu. Ode dne, kdy vystavil své spřízněnce nebezpečí tím, že se vydal do rukou numa, se jeho věčně nakyslý trucovitý výraz změnil v zoufalou sklíčenost. Vedle něj seděl Gaspard, který mu poskytoval duchovní podporu.

Jean-Baptiste navázal: „Jsem si jistý, že bychom s dvojčaty na slunný jih rádi odjeli všichni, máme však práci tady v Paříži. Jak všichni víte, od té doby, kdy naše lidská přítelkyně Kate,“ ukázal sklenicí mým směrem a uctivě se mi uklonil, „před více než měsícem tak pohotově vyřídila vůdce našich nepřátel Luciena, zahalili se numa do naprostého mlčení. Přestože jsme zůstávali připraveni, žádný pokus o pomstu se nekonal. Ani protiútok.“

A co je znepokojující ještě více, naši spříznění nenašli po numa ani stopy. Opustili Paříž. Avšak skutečnost, že se nám takhle naprosto vyhýbají, natolik neodpovídá povaze našich starých nepřátel, že se můžeme domnívat, že kují nějaký plán. Což rovněž znamená, že musejí mít vůdce.“

Pro skupinu v sále to byla novina. Jejich vyrovnané výrazy se změnilly v ohromení. Několik si jich začalo šeptat, Vincent mi však s pohledem stále upřeným na řečníka sdělil, že on už o tomhle ví. *Jean-Baptistův zástupce* pomyslela jsem si obdivně a zároveň znepokojeně. Ne-

mohla jsem se dočkat, až budu s Vincentem sama, abych se ho na to mohla zeptat.

Dalším zacinkáním na svou sklenici umlčel Jean-Baptiste diskuse. „Spříznění, prosím.“ Sál znovu ztichl. „Všichni víme, že Lucienovým zástupcem byl Nicolas. Avšak vzhledem k jeho vznětlivosti a zálibě v okázalých gestech bychom o nich už něco rozhodně věděli, pokud by velení převzal on. Jejich mlčení nás vede k tomu, že kontrolu získal někdo jiný. A pokud nevíme, kdo proti nám stojí, ani kdy a odkud jejich konečný útok přijde, jak se můžeme chystat k obraně?“

Znovu se ozval šepot. Tentokrát Jean-Baptiste zvýšil hlas, aby dav utišíl. „A PROTO... tváří v tvář *potenciálně* kritické situaci jsme poctěni pomocí osoby, která ví o naší historii i o historii numa víc než kdokoli v tomto sále. Osoby považované mezi francouzskými revenanty za nejinformovanější a nejvlivnější postavu našeho celosvětového Konsorcia. Nabídla se, že nám bude k dispozici při prošetření onoho problému a naplánování strategie naší obrany nebo – bude-li třeba – preventivního útoku.“

Bez dalších okolků představuji těm, kdo dosud neměli příležitost se s ní seznámit, Violette de Montauban a jejího společníka Arthura Poincaré. Je nám ctí, že se k nám během nepřítomnosti Charlotte a Charlese v našem domě připojí.“

Zpoza Jeana-Baptista vystoupil pár, který jsem nikdy předtím neviděla. Dívčinu sněhobílou pleť zvýrazňovaly černé vlasy stažené dozadu a zpevněné kyticí živých fialových květů. Byla drobná a působila křehce jako vrabčáček. A přestože vypadala mladší než já, věděla jsem, že u revenantky to nic neznamená.

Muž se choval výrazně staromódně, ukročil stranou vedle ní a paži přidržel tak, aby na ní mohla spočinout konečky prstů. Bylo mu nejspíš kolem dvaceti, a pokud by neměl světlé vlasy stažené do ohonu a tvář tak čistě vyholenou, vypadal by přesně jako Kurt Cobain. Nejspíš s modrou krví.

Zdvořile se Jeanu-Baptistovi uklonili, obrátili se do sálu a obřadně přikyvovali vřelému přivítání. Dívčin zrak se zastavil u mě a pokračoval k Vincentovi, který stál vedle mě s rukou na mém boku. Mírně přivřela oči, načež se dál věnovala zkoumání davu, a když objevila někoho, koho znala, vydala se k němu na kus řeči. Jean-Baptiste ji sledoval a začal se bavit s vedle stojící ženou.

Protože proslov zjevně skončil, rozhlédla jsem se po Charlotte, abych posoudila její reakci na představení jejich náhradníků. K rozhodnutí uvést je na večírku uspořádaném pro dvojčata muselo dojít na poslední chvíli.

Charlotte stála vzadu s Ambrosem, který ji paží pevně objímal kolem ramen. Řekla bych, že jí poskytoval fyzickou i psychickou podporu. Přestože nevypadala překvapeně, zdálo se, že úsměv jí stojí hodně přemáhání.

„Jdu si promluvit s Charlotte,“ špitla jsem Vincentovi.

„Dobrý nápad,“ řekl a starostlivě na ni pohlédl. „Postarám se, aby se Charles držel.“ Sklonil se, políbil mě na spánek, pak se narovnal a odkráčel.

Vydala jsem se za Charlotte. „Říkám si, jestli se nechceš jít ven nadýchat čerstvého vzduchu,“ navrhla jsem.

„To bych moc ráda,“ odpověděla, sáhla mi po ruce a přesunula se z Ambrosova opatrovnictví do mého. Ne poprvé mě napadlo, jak si na jihu Francie povede – plných devět hodin jízdy od svého podpůrného systému.



Nepochybovala jsem o tom, že je Charlotte silná. Rozhodně mi podala pevnou pomocnou ruku. Jenže teď, když své přátele potřebovala nejvíc, ji od nich násilně oddělili.

Cestou ven jsme si vzaly kabáty a vyšly na osvěžující prosincový vzduch. Na nádvoří svítil měsíc a ozařoval mohutnou žulovou fontánu, jejíž součástí byl anděl v životní velikosti držící v náruči ženu. Byl to výjev, který jsem nikdy nedokázala nesrovnávat s Vincentem a se mnou. Z mého pohledu měla jeho osobní symbolika stejnou váhu jako kámen, z něhož byl vytesán.

Usedly jsme s Charlotte na okraj prázdné nádrže a schoulily se k sobě, aby nám nebyla zima. Vzala jsem ji pod paží a přitáhla blíž. Blízkost Charlotte mi pomáhala nevíšmat si toho, že jsem se odstříhla od kamarádů z New Yorku. Během toho nejhoršího období truchlení po mých rodičích jsem zrušila svou elektronickou adresu a doteď jsem ji nekontaktovala.

„Věděla jsi, že dnes přijdou vaši...“ zaváhala jsem, zatímco jsem hledala méně urážlivé slovo než „náhradníci“, „... že přijdou Violette s Arthurem?“

Charlotte přikývla. „Jean-Baptiste mi to včera řekl. Povídal, že nechce, abych to cítila tak, že spěchá, aby nás nahradil. Ale Violette se nabídla, že přijede, a on ji potřebuje. Nemůžu si pomoci, ale stejně z toho mám špatný pocit. Víš... jako že jsem nežádoucí. Jako že je to za trest.“

„I když ti to připadá jako trest, což *není*, jak Jean-Baptiste všechny ujistil, tebe pryč neposílají. Zbavral to Charles a nezáleží na tom, že nechťně.“ Stiskla jsem jí povzbudivě ruku. „Jean-Baptistovo zdůvodnění dává smysl. Pokud se s nima chystá něco velkého, pro Charlese by bylo nebezpečné být tady uprostřed toho všeho, neroz-

hodný a zmatený. Navíc Jean-Baptiste řekl, že *ty* můžeš zůstat, jestli chceš.“

„Bez Charlese žít nedokážu,“ prohlásila naříkavě. „Je to moje dvojče. Všim procházíme spolu.“

Přikývla jsem. Chápala jsem. Měly jsme s Charlotte hodně společného... pokud nebudeme brát v úvahu smrtelnost. Obě jsme zažily smrt svých rodičů. Oběma nám coby spojnice s naším minulým životem zůstal jeden sourozenec. Byli tu samozřejmě mí prarodiče, moje sestra však měla pocit, že mým posledním zbývajícím pojátkem s realitou je ona. Ačkoli pro mě se význam slova „realita“ za několik posledních měsíců pronikavě změnil.

„Takže ty ty nové znáš?“ zeptala jsem se.

„Jo. Teda nikdy jsme se nesetkali, ale každý o nich slyšel. Patří ke ‚staré gardě‘. Pokud je Jean-Baptiste starý, oni jsou prastaří. I když jsou aristokrati jako on.“

„Jo, to je vidět,“ zasmála jsem se. „Violette vypadá, jako by zemřela opravdu mladá.“

Charlotte se usmála. „Čtrnáct. Její otec byl markýz nebo něco takového a ona byla dvorní dámou Anny Bretaňské. Zemřela, když královně zachraňovala život při pokusu o únos.“

„Královna Anna? To znamená, že je prakticky středověká!“ V paměti jsem pátrala po jménech a datech z hodin francouzského dějepisu, Charlotte mě však předběhla.

„Zemřela zhruba roku 1500.“

„Ježkovy oči. Je jí víc než půl tisíciletí.“

Charlotte zamyšleně přikyvovavala.

„A co Arthur?“

„Ten je ze stejné doby. Vlastně se spolu znali už během života. Byl jedním z otcových právníků, myslím. V každém případě čpí oba uhlazeností. Žijí na středo-

věském hradě v údolí Loiry, jedině tam se podle mě určitě cítí doma.“ Charlottin hlas zněl zahořkle. Jako kdyby si přála, aby se vrátili na své venkovské sídlo a nechali nás na pokoji.

„Jejich příchodem sem jako by se JB splnil sen. Existují tak dlouho, že jsou jako živoucí encyklopedie. Něco jako Gaspard na desátou. A Violette po celém světě znají coby odborníci na dějiny revenantů. O numa ví víc než kdokoli jiný. Což z ní dělá dokonalého kandidáta na pomocnici JB při přípravě taktiky.“ Pokrčila rameny, jako že se s tím nedá nic dělat.

Přerušilo nás skřípavé otevření hlavních dveří. Otočily jsme se a spatřily téma našeho hovoru. Její vznešenost byla tak zjevná, jako by se chladným zimním vzduchem vznášel oblak drahého parfému.

„Nazdar,“ pozdravila Violette. V jejím hlase se mísily vysoký tón malé holky se sebejistotou starší ženy. Tenhle příšerný nesoulad rychle zmizel, když se její růžové rty roztáhly do přátelského úsměvu, který byl tak nakažlivý, že jsem se na ni musela usmát taky.

Zdvořilostně nás políbila na tvář a pak se narovнала. „Ráda bych se představila. Violette de Montauban.“

„Jo, my víme,“ pravila Charlotte a pozorovala přitom své boty, jako by ty stříbrné páskové střevíčky na podpatku skrývaly odpověď na životní otázku, jestli vypadá dostatečně tvrdě.

„Vy musíte být Charlotte,“ řekla Violette a tvářila se, že si Charlottina odmítavého postoje nevšimla. „A vy,“ obrátila se na mě, „musíte být Vincentova lidská bytost.“

Zvuk, který mi vyšel z pusy, byl něco mezi vyprsknutím a smíchem. „Ehm, dokonce mám jméno. Jsem Kate.“

„Ovšemže, jsem hloupá, Kate.“ Znovu obrátila pozornost k Charlotte, která se s ní stále odmítala střetnout pohledem. „Mrzí mě, jestli vás náš náhlý příjezd trápí,“ prohlásila Violette, která přesně četla řeč Charlottina těla. „Sama jsem se obávala toho, že by to mohlo vyznít jako nepřiliš citlivé, jakmile jsem však nabídla své služby, Jean-Baptiste trval na tom, abychom s Arthurem přijeli co nejkvapněji.“

„Nejkvapněji? Vy se ven moc nedostanete, co?“ prolesla Charlotte hrubě.

„Charlotte!“ pokárala jsem ji a štouchla do ní loktem.

„To je v pořádku,“ smála se Violette. „Ne, žijeme s Arthurem jen pro sebe. Většinu času trávím ponořená do starých knih. A coby strážci Château de Langeais se opravdu, ven moc nedostaneme, jak říkáte. Obávám se, že ze způsobu mé mluvy je to patrné.“

„Když nikdy nepřijdete mezi lidi, jak se mezi ně natolik začleníte, abyste je mohli zachraňovat?“ vyzvíдалa Charlotte se zjevnou snahou mírnit svou zahořklost.

„Jsem přesvědčená, že víte o tom, že čím déle jsme revenanty, tím menší je naše nutkání umírat. Když jsem před pár týdny mluvila s Jeanem-Baptistem, blížila jsem se šedesátce. Od té doby jsem dokázala zachránit pár cikánských dětí, které si hrály na kolejích, a Arthur zachránil lovce před útokem stáda divokých vepřů. Jsme tedy oživeni a připraveni na práci, která před námi je. Jedná se o největší oživení...“ usmála se té slovní hříčce, „... jaké jsme za desítky let zažili.“

Zachvěla jsem se, ne zimou, ale při pomyslení, že tahle mladá dívka nedávno vypadala jako svoje babička – tedy kdyby její babička už dávno někde neležela mumifikovaná. A teď byla mladší než já. Přestože bych na to

měla být zvyklá, celý ten revenantský systém znovuožívání do věku, kdy jste zemřeli poprvé, jsem si v hlavě pořád těžko srovnávala.

Další vteřinu Violette zkoumala Charlottinu tvář a potom se prstem vybraně dotkla její paže. „Pokud si to nepřejete, nemusím bydlet ve vašem pokoji. Jean-Baptiste mi nabídl pokoj pro hosty, dám-li přednost tomu. Váš vkus ohledně výzdoby pokoje je pro mě samozřejmě mnohem přitažlivější než jeho slabost pro tmavé kožené čalounění a lustry z paroží.“

Charlotte se nemohla ubránit smíchu. Natáhla se k Violette, vzala ji za ruku a pohlédla té starodávné dospívající do tváře. „Promiňte. Máme to teď s Charlesem opravdu těžké. Já tyhle spřízněné považuju za svou rodinu a skutečnost, že je v rozhodném okamžiku musíme opustit, mě doslova zabíjí.“

Ztuhl mi úsměv. Charlotte si toho všimla a zazubila se. „No dobře, ne doslova. Víte, co tím myslím.“

Violette se k Charlotte naklonila, rozpřáhla náruč a jemně ji objala. „Všechno bude dobré. Arthur a já dáme na vaše spřízněné vašim jménem pozor a současné těžkosti pomínou, než se nadějete.“

Charlotte její objetí opětovala, trochu prkenně, protože dívka stála, jako by na sobě měla korzet. Zdálo se však, že ty dvě spolu uzavřely mír. Bezděky mě napadlo, jestli se Charles zachová taky tak.

## TŘI

JEDNO Z OKEN TANEČNÍHO SÁLU SE OTEVŘELO a z něj se vyklonil Vincent, ve značkovém smokinku vypadal jako filmová hvězda ze starých časů. „Dámy, je skoro půlnoc. A já projednou doufal, že s úderem půlnoci se nebudu muset uchýlit k líbání Gasparda.“ Šibalsky se zasmál a přes rameno mrkl na staršího muže, který protáčil panenky a zoufale vrtěl hlavou.

Vrátily jsme se s Violette a Charlotte do sálu, zrovna když hosté zahájili novoroční odpočítávání. Ovzduší se skoro tetelilo vzrušením. Vzhledem k tomu, kolikrát někteří z těchto lidí slavili Nový rok, mi připadalo divné, že už je to dávno neomrzelo. Lidské bytosti v tom spatřují začátek dalšího nového roku – jednoho z několika desítek, které nám osud určil. Jenže s revenantským nekonečným počtem nových začátků bylo zvláštní, že to pokládali za výjimečný den.

Vincent na mě čekal u dveří a zatímco počítání pokračovalo, popadl mě do náruče. „Tak co říkáš našemu prvnímu společnému Novému roku?“ zeptal se a koukal na mě, jako bych byla jeho osobní div světa. Zní to legračně, ale přesně tentýž pocit jsem měla já z něho.

„V poslední době je těch poprvé tolik, že mám pocit, jako bych svůj starý život vyměnila za zbrusu nový.“

„A je to dobře?“

Místo odpovědi jsem si přitáhla jeho hlavu ke své a on mě pevně objal, odpočítávání právě dospělo k číslu „jedna“. Naše rty se setkaly. A jak jsme se líbali, cosi ve mně se napínalo, až jsem měla pocit, že mi praskne srdce. S ospalým úsměvem a napůl zavřenýma očima Vincent zašeptal: „Kate. Ty jsi to nejlepší, co mě kdy potkalo.“

„Vždyť jsem tady tvou zásluhou,“ hlesla jsem.

Tázavě na mě pohlédl.

„Zachránil jsi mě z mých největších temnot.“

Nikoli poprvé mě napadlo, co by se bývalo stalo, kdybych Vincenta nepotkala a nevyšla ze zajetí ochromující bolesti, v němž jsem byla od osudové nehody rodičů uzavřená. Pokud by se neobjevil Vincent coby velice dobrý důvod, proč žít dál, a nedokázal mi, že život může být zase krásný, nejspíš bych byla v domě prarodičů pořád schoulená v posteli do embryonální polohy.

„Zachránila ses sama,“ zamumlal. „Já ti jen podal ruku.“

Stále mě svíral. Zavřela jsem oči a nechala sebou jeho city prosakovat jako med.

Když mě nakonec pustil, chytila jsem ho za ruku a položila mu hlavu na rameno, tehdy jsme zase začali vnímat, co se kolem nás děje. Jean-Baptiste a Gaspard stáli majestátně bok po boku v čele sálu v mihotavém světle svíček, lokty se prakticky dotýkali v póze ano-tuto-významnou-událost-pořádáme-my. Gaspard se naklonil a konspirativně něco zašeptal, Jean-Baptiste odpověděl výbuchem hlučného smíchu. Napětí, které vyvolala jeho řeč, v čarovném večeru téměř zmizelo.

Ambrose svíral v náruči nadšenou Charlotte, držel ji ve svých pažích asi dvacet centimetrů nad zemí jako hadrovou panenku. Jules stál u baru a sledoval mě a Vincenta. Když se mé oči střetly s jeho, našpulil rty a jízlivě mi poslal vzdušný polibek, načež se otočil ke smyslné mladé revenantce, která se s ním bavila. Violette stála vedle Arthura s hlavou láskyplně opřenu o jeho nadloktí a pozorovali dav. A mezi revenanty jsem si všimla několika dalších párů, které se objímaly nebo líbaly.

*Někteří lásku najdou,* pomyslela jsem si.

Charlotte mi říkala, že Ambrose s Julesem jsou hráči, kteří chodí s lidskými dívkami, ale nikdy to s žádnou neberou vážně. Jean-Baptiste vztahy revenant/lidská bytost vůbec nepodporoval – všechny lidské „milence“ ze svého domu vykázal, jak to sám formuloval. Kromě několika lidských policistů a řidičů sanitek, s nimiž byli revenanti jedna ruka, a pár dalších lidských zaměstnanců jako Jeanne, jejichž rodiny pro Jeana-Baptista pracovaly po generace, jsem byla zvenčí jediná, komu dali důvěru a vpustili ho do svého domu.

Vzhledem k tomu, že nucené utajování vlastní existence u revenantů do značné míry vylučovalo možnost chodit s člověkem, jediná příležitost k prožití lásky byla najít si někoho mezi spřízněnými. A, jak říkala Charlotte, moc revenantů na výběr nebylo.

O hodinu později začal dav řádnout a já řekla Vincentovi, že jsem připravená jít domů. „Musíme počkat na Ambrose,“ odpověděl a přehodil mi přes ramena můj plášť. Trochu mě to zamrzelo. Umírala jsem touhou zeptat se ho na to nástupnictví po Jeanu-Baptistovi i na celou tu „mistrovskou“ záležitost. Vypadalo, že to bude muset počkat, protože jsem pochybovala, že by to chtěl probírat



před Ambrosem. S tou Vincentovou skromností měl Jules pravdu. Chlubit se nebyl jeho styl.

„To potřebuju dva tělesné strážce?“ zažertovala jsem cestou od hlavních dveří k bráně.

„Tři,“ odpověděl Ambrose. „Jako strážného ducha jsme s sebou dostali Gaspardova starého přítele Henriho.“

„Aha, dobře. *Bonjour*, Henri,“ řekla jsem nahlas a pomyslela si, že *je to divné*.

Jak jsem se před pár měsíci dozvěděla, revenanti se na tři dny v měsíci vracejí do mrtvého stavu, který nazývají „klidový“. V prvním z těch dní jsou skutečně jako mrtví. Ale v následujících čtyřiceti osmi hodinách jejich duch ožívá a je schopen cestovat. To je „létací“ stav. Když venku hledají lidi, které je třeba zachránit, chodí revenanti ve dvojicích doprovázeni létacím duchem, který vidí několik minut do budoucnosti a může jim povědět, co se v blízkém okolí přihodí.

„Všechna ta bezpečnostní opatření kvůli mně?“ nadhodila jsem a se smíchem jsem se do svých hmotných kavalírů zavěšila. „Myslela jsem, že Gaspard říkal, že se v bitkách lepším.“

„Ambrose s Henrim jsou tady kvůli mé bezpečnosti zrovna tak jako kvůli tvé,“ ujistil mě Vincent. „Dnešní noc by se numa mohli konečně odhodlat k útoku. Vzhledem k tomu, že se většina pařížských revenantů shromáždila v jedné budově, takticky by to dávalo smysl. Ale i kdyby nezaútočili, novoroční noc i tak zpestřuje dost podivných opilců.“ Vincent se usmál svým typickým potutelným způsobem a stiskl tlačítko vedle brány.

Zablíkala automatická světla, já vzhledla a zamávala do bezpečnostní kamery. Pokud by se někdy někdo obtěžoval to video prohlížet, uviděl by mě ve slavnostní ve-

černí toaletě v doprovodu dvou pohledných mužů ve smokiních. *Na holku, která až do doby před pár měsíci nikdy neměla skutečné rande, to není špatné,* pomyslela jsem si.

Měsíc jako reflektor vrhal tekuté stříbro na staré stromy podél pařížských ulic. Těmi se z oslav ubíraly k domovu společensky oblečené páry, a dodávaly tak městu sváteční ráz. Z *boulangerie*, kde byl pekař natolik svědomitý, že zachovával brzké ranní pečení i ve svátek, vycházela vůně pečícího se těsta, z níž se sbíhaly sliny. Tiskla jsem Vincentovi paži a nebezpečí bylo to poslední, nač bych myslela.

Jenže pár ulic od našeho domu se nenucené chování mých společníků najednou změnilo. Marně jsem se rozhlížela po něčem pochybném, oba však byli ve střehu. „Co je?“ zeptala jsem se s pohledem na Vincentovy tvrdnoucí rysy.

„Henri si není jistý. Přímo k nám by měli mířit numa, ale chovají se podivně,“ objasnil a vyměnil si pohled s Ambrose. Okamžitě zrychlili. Klusali jsme hlavní třídou, na vysokých podpatcích jsem byla rozhodně mnohem vrtkavější než ve svých obvyklých teniskách. Když jsme postranní ulicí mířili k domu mých prarodičů, přemýšlela jsem, co by se stalo, kdyby nás nepřátelé revenantů přepadli.

„Na veřejnosti numa nic dělat nebudou, ne?“ vyhrkla jsem zadýchaně a připomněla si, jak před několika měsíci dva z nich pobodali Ambrose před restaurací.

„My před lidmi nikdy nebojujeme... pokud to můžeme ovlivnit,“ pravil Ambrose. „Ani numa. S naším utajeným statusem by se jaksi nesrovnávalo, kdybychom před smrtelnými svědky začali mávat bojovými sekerami napravo nalevo.“

„Ale proč? Lidi by vás přece nezačali nahánět a ničit.“

„Lidský radar není jediný, kterému se chceme vyhnout,“ pokračoval, na jeden jeho dlouhý krok jsem já musela udělat dva. „Jak říkám, jsou tu další – a ne, nebudu se pouštět do hovorů o tom, co nadpřirozeného existuje mimo svět fantastických románů. Každý máme svůj vlastní kodex cti, víš?“

„Henri říká, že ať jsou cokoli, míří tímhle směrem,“ podotkl Vincent, vážný tón jeho hlasu mi z mysli vymazal všechny další otázky.

Doběhli jsme posledních pár metrů k našim dveřím a já bleskem vytukávala číselný kód, jako by naše životy závisely na hbitosti mých prstů. Vincent s Ambrosem stáli vedle mě jako vyfintění osobní strážci s rukama na rukojetích bůhvíjakých zbraní, které měli pod kabátem.

Když se bezpečnostní zámek otevřel a já zatlačila do dveří, ze směru od hlavní třídy se ozval zvuk rychle jedoucího auta. Temnou ulici ozářila přední světla, všichni tři jsme se obrátili k přijíždějícímu vozu.

Před námi zabrzdilo audi plné mládeže se řvoucím rádiem. Otevřely se dveře a ze sedadla pro spolujezdce se vysoukali kluk s holkou. Čtyři mejdanoví kumpáni na zadním sedadle jásavě zahučeli, když se moje sestra na chodníku napřímila a teatrálně se uklonila. „Dobrou noc, vy všichni,“ protáhla tím nejlepším přízvukem jižanské krásky, jaký svedla.

Kluk, jemuž v autě seděla na klíně, se narovnal, oprášil a políbil ji na ústa. „Donáška až do domu. Pro Georgii jen to nejlepší,“ pronesl a vskočil zpátky do auta. „Bonne année! Šťastný nový rok!“ znělo sborově, když se vzdalovali z dohledu.

Ambrose s Vincentem zase spustili pláště přes zbra-

ně, takže Georgia si našeho stavu pohotovosti ani nevěšila.

„Ahoj Vincente! A nazdar Ambrosi, ty krasavče,“ cukrovala, zatímco k nám kráčela ve svých krátkých krajkových šatech. Nakrátko ostríhané rusé vlasy měla okázale nagelované tak, aby rámovaly její pihovatý obličej. „Jen se podívejme na hochy s motýlky. Kéž by to těm tanečnickům, co jsme si na večírek objednali, slušelo jako vám, nemusel to být takový průšvih.“

Koukla se na hodinky a s hrůzou se zajíkla. „Ještě není ani půl druhé ráno a já už jsem doma. To je ostuda! Nikdy nepochopím, proč si policajti myslí, že mají na silvestra právo zrušit mejdan kvůli hluku. To byl ten nejubožejší večer!“

Pohlédla směrem, kde jsem se zpoila schovávala za dveřmi. „Kate, co to proboha provádíš?“ Aniž čekala na odpověď, co nejoslnivěji se na kluky usmála, potom mi něžně stiskla paži a protáhla se kolem mě do foyer.

„Zdá se mi to, nebo je zase tak rozjetá?“ uchechtl se Vincent.

„Dohání ztracený čas po pěti týdnech pauzy, kterou si dala,“ odpověděla jsem a vzpomněla si na to, jak se Georgia zřekla mužů poté, co nás málem zabil její tehdejší nápadník, vůdce numa Lucien.

„No, každopádně bychom ji mohli najmout jako zvláštní ochranku. S tím svým doprovodem by dokázala vystrašit kdejakou temnou existenci v okolí,“ culil se Ambrose.

Což mi připomnělo... „Co se stalo s tím, co nás pronásledovalo?“

„Odradil je ten pojízdný silvestrovský mejdan,“ odušil Ambrose.

„Poslyš, Kate,“ ozval se Vincent ostražitě zkoumající noční ulici. „Jean-Baptiste měl pravdu, když říkal, že nevíme, kde numa udeří. A ať bylo to, co nás sledovalo, cokoli, myslím si, že bys měla mít sem tam garde. Mě JB požádal, abych se postaral o nějaké věci...“ vyměnil si pohled s Ambrosem, „... takže nemůžu být pořád po ruce.“

„*Garde?*“ řekla jsem a cítila se poplašeně, ale jinak než předtím.

„Co je špatného na andělu strážném? Nebo dvou?“ zeptal se Ambrose. „Chodíš s revenantem, Katie-Lou, tím spíš počítej s tím, že tě budou sledovat.“

„No, pokud se zrovna nepotloukám s vámi coby chodícími terči, zloduši o mě velký zájem nemají, ne?“ opáčila jsem. Procházky s mým klukem byla jedna věc. Ale nápad, že by mě po Paříži doprovázeli jiní revenanti, to bylo něco naprosto jiného. Zavrtěla jsem hlavou. „Dostanu pusu na dobrou noc, nebo to tomu vašemu *doprovázení* odporuje?“

Nastavila jsem Vincentovi tvář a on mi vyhověl pomalým něžným polibkem, který mi měnil tělo v rosol.

„Nazdar, Katie-Lou.“ Ambrose mi krátce zasalutoval a otočil se k odchodu.

„Sbohem,“ zavolala jsem za oběma revenanty odcházejícími flekatými stíny v měsíčním světle. Jakmile zmizeli z dohledu, obrátila jsem se a následovala svou sestru nahoru do bytu prarodičů.

Když jsem vešla do pokoje, měla už Georgia své večerní šaty svlečené a místo nich si oblékla nadměrně velké tričko.

„Co měla znamenat ta dvoučlenná eskorta?“ zeptala se.

„Tříčlenná,“ odpověděla jsem. „Poletoval tam nad námi

ještě nějaký chlápek jménem Henri. Vincent je paranoidní, že po mně skočí zlí zombie. Co je jejich vůdce pryč, numa zalezli a revenanti očekávají jejich překvapivý útok.“

„To, že numa zmizeli, zní dobře.“ Sehnula se k zrcadlu a papírovým kapesníkem si ze rtů stírala rtěnku. „Osobně jsem ráda, že jsem od té doby, co... no, cos mému bývalému usekla hlavu mečem, nenarazila na žádného dalšího vraždícího zabijáka.“ Přestože se moje sestra tvářila, že si to nepřipouští, za její bezstarostnosti se skrýval stín strachu.

„Vincent mluvil o tom, že když nebude po ruce, dají mi ochranku.“

„Senzační!“ vypískla Georgia s očima vyvalenýma očekáváním.

„*Nět* takové senzaci,“ odsekla jsem. „Nechci, aby mě někdo sledoval všude, kam se hnu. Je to hrozně... divné.“

„Neříkej ‚sledoval‘. Řekni ‚doprovázel‘. A jaký je to hned rozdíl. S Vincentem nebo jeho kamarády jsi už stejně pevně propojená.“

Zkoumala jsem její tvář. Nevyslovila to jako kritiku. Pro mou superspolečenskou sestru bylo normální – dokonce tomu dávala přednost – být obklopena lidmi čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu.

„Uvědom si, o kom mluvíš, Georgio. O mně. Svém jediném sourozenci. Který není královnou pařížského nočního života a opravdu rád tráví několik hodin svého bdělého stavu o samotě.“

„No tak Vincentovi prostě řekni, že žádnou chůvu nechceš. Šíleně tě zbožňuje. Tvoje slovo pro něj bude rozkazem.“

Protočila jsem panenky. „Vlastně už slovo *garde* vyslovil.“

„Vincent je tak sexy, když mluví jako stařeček,“ dělala si legraci. „Abys věděla, příště se zeptá dědy, jestli se ti může dvořit, a pak už půjde všechno z kopce. Umělý chrup. Plandavé spodky.“

„Né!“ smála jsem se a naoko bila sestru pěstí do paže.

V Georgiině kabelce začal bzučet telefon. Vytáhla ho a pustila se do psaní textovky. Potom se zadívala na mě a prohlásila: „Mimochodem, v těch šatech vypadáš úžasně, Katulko.“

Sehnula jsem se k ní, abych toho svého krásného přelétavého sesterského motýlka pevně objala, a pak jsem ji nechala, aby pokračovala ve společenském životě silvestrovské noci.

# ČTYŘI

ŽE BYL NOVÝ ROK, NÁDRAŽÍ GARE DE LYON PRAKTICKY zelo prázdnotou. Pod masivním stropem ze skla a oceli poletovali ve fantaskních kličkách holubí kamikadze. Naše šestičlenná skupinka, která se v tom nemírném prostoru ztrácela, sledovala, jak Charlotte s Charlesem nastupují do hypermoderního rychlovlaku TGV, který je za necelých šest hodin dopraví z Paříže do Nice. Zatímco se dvojčata bouřlivě objímala s Julesem, Vincentem a se mnou a formálněji se líbala na tvář s Gaspardem a Jeanem-Baptistem, Ambrose naložil do zavazadlového prostoru jejich vagonu malou horu kufrů.

Když digitalizovaný ženský hlas oznámil, že je vlak připraven k odjezdu, Charles se vymanil z Ambrosova drtivého medvědího objetí a bez ohlížení do vlaku naskočil. Charlotte si utřela slzy a otočila se. „Zanedlouho se vrátíte,“ prohlásil Jean-Baptiste hlasem výjimečně podbarveným pohnutím. Mlčky přikývla, zdálo se, že má co dělat, aby se nerozvzlykala na celé kolo.

„Mailuj... a volej!“ připomínala jsem jí. „Zůstaneme v kontaktu – slibuju!“ Oběma rukama jsem jí poslala polibek a ona nastoupila do vlaku a zmizela za tmavými



okny. Vincent mě vzal konejšivě kolem ramen. Otočila jsem se, aby mě dvojčata neviděla brečet.

Charlotte byla jediná holka, s níž jsem se od našeho přestěhování do Paříže sblížila. Byla to moje chyba – nesnažila jsem se hledat si kamarády. Polovinu té doby jsem žila samotářsky. Potom s Vincentem, k němuž byla parta kamarádů jakoby rovnou přibalená. Snažila jsem se nepřemýšlet o tom, co to o mně vypovídá.

Mrazivý vzduch proťal zvuk píšťalky průvodčího. Vlak sebou trhl a pak se rozjel. Naše nesourodá skupina zamávala potemnělým oknům a potom se mlčky loudala k východu z nádraží. Každý byl zjevně pohroužen do svých myšlenek, když vtom začal Vincentovi zvonit telefon. Mrkl na displej a řekl: „*Bonjour*, Geneviève.“ Chvilí poslouchal, potom se zastavil, tvář mu zpopelavěla. „Ach ne. Ne.“

Jeho truchlivý tón všechny zmrazil. Tázavě jsme ho sledovali. „Prostě tam zůstaň. Hned jsme tam.“ Vypnul telefon a řekl: „Geneviévin manžel dnes ráno zemřel. Včera večer si šel lehnout a už se neprobudil.“

Všichni se naráz nadechli a zůstali ohromeně stát. „Ach Geneviève, chudinka moje,“ pronesl nakonec Gaspard, který přerušil mlčení.

„Oznámila to...“ začal Jean-Baptiste.

„Doktor už Philippovu smrt úředně potvrdil a jeho tělo si odvezl koroner. Zavolala by dřív, ale bála se, že kdyby se to dozvěděla Charlotte, do vlaku by nenastoupila.“

Jean-Baptiste přikývl.

I když Geneviève bydlela přes půl města daleko a v La Maison se často neobjevovala, s Charlotte se přátelily už desítky let. Jednou mi Charlotte vykládala, jak je těžké být pořád mezi chlapy. Než jsem se objevila, byla Geneviève jedinou kamarádkou, kterou měla, a Charlotte

k ní domů utíkala pokaždé, když se s Charlesem pohádali.

„Doufá, že někdo z nás by jí mohl pomoci s přípravami pohřbu. Kate, chceš jít se mnou?“ zeptal se Vincent. Přikývla jsem.

„Já půjdu,“ vyhrkli naráz Jules s Ambrosem.

„Ambrosi, doufal jsem, že budeš nápomocen při stěhování Violette a Arthura do jejich pokojů,“ ozval se Gaspard. „Ale samozřejmě...“ Zdvihl třesoucí se prst, jako by si správností svého požadavku nebyl jistý.

Ambrose zaváhal, zdráhal se a potom ustoupil. „Ne, máš pravdu, Gasparde. Půjdu s vámi zpátky do domu. Pozdravujte Geneviève a vyřídíte jí, že se stavím později,“ řekl nám, přehodil si motocyklovou přilbu na druhou ruku, poplácal Vincenta po rameni a rázně vykročil těsně následován Gaspardem a Jeanem-Baptistem.

Jules, Vincent a já jsme před nádražím naskočili do jednoho z taxíků, které tam stály, a během patnácti minut jsme byli u Genevièveina domu v uličce ve čtvrti Mouzaia v Belleville.

Když jsme vystoupili z auta, překvapeně jsem se rozhlédla. Přestože jsme byli pořád v Paříži, místo typických mnohaposchodových pařížských činžáků lemovaly ulice dvoupodlažní cihlové domky s malinkými předzahrádkami. Skrz bílý laťkový plot a přes stinnou zahrádku jsme prošli k hlavnímu vchodu, kde čekala Geneviève opřená o rám dveří, jako by bez té opory nedokázala stát.

Jakmile k ní Jules s Vincentem přistoupili, padla jim do náruče. „Zemřel ve spánku. Když odešel, četla jsem si a ani jsem si toho nevšimla,“ vyznávala se malátným hlasem. Bleděmodré oči se jí leskly slzami a únavou.

„To bude dobré,“ konejšil ji Vincent a předal ji Julesovi. Následovali jsme je do haly a světlého prostorného obývacího pokoje. Tak opatrně, jako by byla ze skla, posadil Jules Geneviève na bílý gauč a usedl vedle ní. Přitulila se k němu a papírovým kapesníkem si otírala opuchlé oči. Sedli jsme si s Vincentem na podlahu k jejich nohám.

„Co je potřeba udělat?“ zeptal se Vincent tlumeně.

„Úředně? Nic. Už jsme se na to s Philippem nějakou dobu připravovali. Dům a peníze jsou moje – před časem ses mi o to papírování postaral,“ odpověděla a plačtivě Vincentovi pokynula.

„Když máš majetek a bankovní účet převést na mrtvou, právnické vzdělání se hodí,“ usmál se chmurně.

„Philippe také rozhodl o průběhu svého vlastního pohřbu. Žádná bohoslužba, žádné parte, jen malý obřad v našem úzkém kruhu na Père Lachaise.“

*Nejslavnější hřbitov v Paříži*, pomyslela jsem si s úctou a vzpomněla si na putování, které jsme tam s mamkou absolvovaly mezi hroby Victora Huga, Oskara Wildea, Gertrudy Steinové, Jima Morrisona a dalších. Philippe – nebo spíš Geneviève – musí mít styky, když tam pro něj sehnala hrob.

„Dala bych si šálek čaje,“ řekla Geneviève nazdařbůh.

„Udělám ho!“ vyskočila jsem, vděčná za nějaký úkol. „Jen mi ukažte, kde je kuchyň.“

V kuchyni jsem zapálila plynový vařič a prohledala kredenc, až jsem našla čajovou konvici, šálky a krabici čajových sáčků. Na stěnách kuchyně visely zarámované fotografie a já si je při čekání, až začne vařit voda, jednu po druhé prohlížela.

První byla stará černobílá fotka Geneviève ve svateb-

ních šatech, jak ji hlavním vchodem do tohoto domu v náručí vnáší muž ve smokinku. Genevièviny svatební šaty a nakadeřenè vlasý datovaly obrázek někam do období druhé svètové války. Na fotce se oba smáli a vypadali jako kterýkoli jiný blažený pár ve svùj svatební den.

Další snímek ukazoval téhož muže před garáží, byl oblečený do svètlemodré kombinèzy se skvrnami od oleje. Skláněl se nad autem, ukazoval vztyčený palec a v jedné ruce držel francouzský klíč. Jeho tvář se oproti svatební fotce nijak nezmènila – pořád 40. nebo 50. léta, řekla bych.

Přešla jsem k další fotografii, která musela být z šedesátých let – což se dalo poznat podle Genevièvina účesu à la Jackie Onassisová. Ona vypadala stále stejně, její manžel však už šedivěl a jeho tvář byla tváří čtyřicátníka. Pořád však mohl působit jako muž středního věku s o moc mladší manželkou.

Na dalších obrázcích však už ne. Barevné fotografie jejich vzrůstající věkový rozdíl ještě více zvýrazňovaly. Sklonila jsem se, abych viděla na věnování napsané přes spodní část nejnovějšího portrétu: „Šedesát let z tisíciletí. Moje láska k tobě bude trvat navěky. Philippe.“ Muž na fotce seděl v klubovce, vedle stálo takové to kovové chodítko. Geneviève seděla na opěradle, skláněla se a líbala ho na tvář. Přitom se usmívala přímo do kamery. On vypadal velice staře. Ona na dvacet. A oba se tvářili stejně zamilovaně jako ve svatební den.

Když za mnou na sporáku začal pískat čajník, poskočila jsem. Zapomněla jsem, kde jsem, a postupně jsem byla vtažena do jejich příběhu – příběhu jistě plného lásky a štěstí, který však skončil jako tragédie hodná Homéra.

Když jsem se s čajovým podnosem vrátila do obýváku, Jules přecházel s mobilním telefonem po pokoji a rozhlašoval tu zprávu jejich přátelům. Geneviève seděla na gauči s hlavou na Vincentově rameni a zírala do prázdna.

Vincent potemnělýma očima sledoval, jak přecházím pokojem a pokládám podnos na konferenční stolek. Tváří mu přelétl bolestný výraz a já věděla, že oba myslíme na totéž. Příběh Geneviève a jejího manžela může být jednoho dne příběhem naším.

## P Ě T

STÁLI JSME MEZI NÁHROBNÍMI KAMENY NA HŘBI-  
tově, asi čtyřicet mrtvých a já. Někteří ze spoluúčastní-  
ků na pohřbu dokonce už leželi ve vlastních rakvích pod  
několika desítkami centimetrů francouzské půdy, než je  
Jean-Baptiste nebo někdo se stejnou schopností „vidě-  
ní“ vykopal.

Jak mi vysvětlil Vincent, vznikající revenant vysílá k ob-  
loze světlo jako maják – a to světlo je viditelné jen pro pár  
revenantů obdařených schopností vidět aury. A pokud  
se takový „vizionář“ dostane k tělu dřív, než po třech dnech  
přerodu zase procitne, pokud procitajícimu revenantovi  
poskytne potravu, vodu a přístřeší, zrodí se další nesmr-  
telný. Pokud ne... popel popelu, prach prachu.

Přestože Philippe nesplnil nezbytnou revenantskou pod-  
mínku zemřít ve prospěch jiné lidské bytosti, Geneviève  
nic neriskovala a s jeho pohřbením počkala až do čtvrté-  
ho dne po jeho smrti. A teď si zahalená černým kre-  
pem klekla k hrobu a házela dolů na rakev kytice bílých  
kvítků.

„Tebe jen miluji,“ ozval se za mnou tlumený dívčí hlas.  
Vincent se ode mě odpojil, stoupl si nalevo od Geneviève,

sebral hrst hlíny, kterou hodil dolů mezi květiny, a pak uvolnil místo dalšímu truchlícímu. Otočila jsem se a spatřila, že vedle mě stojí Violette.

„Co jste říkala?“ zeptala jsem se.

„Ta bílá kvítka, která Geneviève hází – to je planika.“ Když viděla můj zmatek, upřesnila to. „Zapomněla jsem, že dnes už se květomluvě neučí. Býval to základ vzdělání dam. Každá květina něco vyjadřuje. A planika říká: ‚Tebe jen miluji.‘ Geneviève to ví – proto ji pro svou jedinou lásku zvolila.“

Neurčitě jsem přikývla.

„Je to chmurné,“ pokračovala svou zvláštní starodávnou mluvou. Občas jsem měla co dělat, abych rozuměla – bylo to, jako by citovala Shakespeara, ovšem ve staré francouzštině. „Proč se někdo sám vydá cestou takového utrpení, tomu prostě nerozumím. Jak mohla od trvalého spojení s lidskou bytostí očekávat něco jiného než bolest?“

Violette to vyslovila skoro neuctivě, načež se na mě obrátila s pusou do O a vyvalenýma očima. „Kate. Velice se omlouvám! Splýváte se všemi revenanty tady tak dokonale, že jsem naprosto zapomněla, že nejste jednou z nás. A že vy a Vincent jste...“ hledala slovo.

„Spolu,“ odsekla jsem.

„Ano, ovšemže. Spolu. Tedy, to je tak, tak... *sympathicé*. Zapomeňte, prosím, že jsem něco řekla.“

Violette vypadala, jako by měla slzy na krajíčku, tvářila se dost zahanbeně. Stiskla jsem jí rameno a řekla: „Nedělejte si starosti. Vážně ne. Někdy je pro mě těžké uvědomit si, že mezi mnou a Vincentem existuje nějaký rozdíl.“ Což byla lež, protože na ten rozdíl jsem myslela pořád. Zdálo se však, že ji to uklidnilo. Vděčně přikývla, postoupila dopředu a sehnula se pro hrst prsti.

Davem, v němž to začínalo potichu šumět, proběhl vzruch, když Vincent zvedl ruku, aby si zjednal klid. „Promiňte, přátelé,“ zvolal. „Je tu něco, co vám Geneviève chtěla přecíst sama, ale požádala mě, abych ji zastoupil. Je to její a Philippova oblíbená pasáž z knihy *Život a názory blahorodého pana Tristrama Shandyho*. Říká, že jim to pomáhalo ‚v každodenním životě‘.“

Odkašlal si a začal číst.

„Čas plyne tak rychle... dny a hodiny... letí nad našimi hlavami jako lehké mraky za větrného dne a nikdy se nevrací – vše uhání – zatímco ty si umně kroutíš kadeř – podívej! Šediví...“

Vincent vzhlédl a zachytil můj pohled, potom se s ustaraným výrazem vrátil na stránku a pokračoval.

„A pokaždé, když ti při loučení líbám ruku, a každé následné vzdálení se je předzvěstí našeho věčného odloučení, které vbrzku podstoupíme!“

Srdce mi v hrudi poskočilo. Nejen symbolicky – způsobilo to skutečnou fyzickou bolest. Ta pasáž jako by byla napsaná pro mě a Vincenta. Ty poetické řádky čtené coby žalozpěv vyjadřovaly moje nejhorší obavy.

*To bychom mohli být my*, napadlo mě znovu. Ať se stane cokoli, zjevně jsme osudem prokletí. I kdyby si Vincent protrpěl trýzeň způsobenou tím, že bude odolávat umírání, a stárl se mnou, jednou dopadne jako Geneviève – krásný mladík stojící nad hrobem své staré milenky.

*A proč vlastně vůbec přemýšlím o tom, že s někým ze stárrnu?* zaprotestoval pohoršeně můj vnitřní hlas rozumu, takže jsem se cítila jako sentimentální blbec. *Jsem teprve holka! Jak můžu vůbec vědět, co budu chtít za pět, natož za šedesát let?* Ale nemohla jsem si pomoci. Ta tragédie mi



připadala skutečná a bezprostřední a já ji nedokázala rozumovým zdůvodněním hodit za hlavu.

Srdce mi drásala iracionální a předčasná bolest, která mi do očí vhněla palčivé slzy. Musela jsem pryč. Musela jsem od té drtivé připomínky poslední fáze smrtelnosti utéct. Pomalu jsem vycouvávala ze shromáždění s nadějí, že si mého útěku nikdo nevšimne.

Jakmile jsem byla z davu venku, rychle jsem odkráčela a jenom se krátce ohlédla přes rameno. Nikdo mě neviděl. Všichni byli obrácení k Vincentovi, který se teď ztrácel v záplavě černého oblečení. Já sama se na minutku ocitla v davu procházejících turistů s mapami, v nichž byly vyznačeny hroby známých osobností. „Edith Piaf, třetí kolmá ulička,“ vyvolával průvodce skupiny americké mládeže. *Ještě před rokem jsem to mohla být já*, napadlo mě při pohledu na smějící se bezstarostné holky mého věku. Vmísila jsem se mezi ně, dokud jsem nebyla od pohřbu dost daleko.

Bez zájmu o to, jakým směrem jdu, jsem se hlouběji vnořila do rozlehlého hřbitova. Jako ledové šipky se začal snášet studený déšť, který mě bodal do kůže, přikrčila jsem se tedy do malé krypty v gotickém slohu vytesané z kamene. Střecha spočívala jen na sloupech, což mi skýtalo úkryt před deštěm, ale vystavovalo mě to studenému větru. Schoulila jsem se vedle nadzemní hrobky zdobené dvěma sochami ležícími ve svém mramorovém loži bok po boku s rukama sepnutýma k věčné modlitbě. Po chvíli pátrání v paměti jsem si vzpomněla, kde jsem – stavovaly jsme se tady během procházky s mámou. Byl to náhrobek Abélarda a Héloïse. *Jak příhodné*, pomyslela jsem si, *že zrovna dnes skončím u hrobu nejslavnějších francouzských tragických milenců.*